

Hồi 84

Dưới đất truyền lên tiếng động

Tiểu Hồng bỗng cảm thấy tay mình bị lôi mạnh, nàng định thần nhìn kỹ mới hay đã có mười mấy móc Hắc Giao Ty bị vướng phải Độc Băng Luân của đối phương, nên không sao thâu hồi lại được. Nàng hoảng sợ vô cùng, vội nhảy sang bên tránh né, và giơ tay trái lên phản công luôn.

Một bên là Hắc Sát chưởng, một bên là Huyền Linh chưởng, chưởng lực của hai người sắp va đụng vào nhau, thì bỗng có một cái bóng người ở bên cạnh nhảy tới, đứng ngay vào giữa hai người để ngăn cản.

Tiểu Hồng đã trông thấy người ấy là ai, muốn thâu chưởng lại nhưng đã muộn rồi, nên hoảng sợ đến mặt tái mét, mồm thất kinh la lên.

“Bùng” một tiếng thật lớn, nội lực và tiềm lực đôi bên như là nước lũ đổ ra tứ phía, làm cho cát bụi và đá vụn bay lên mù mịt, đủ thấy thanh thế của hai luồng chưởng lực ấy mạnh như thế nào.

Tuy Vương Ốc Tản Nhân nổi danh nhất giang hồ là vì chiếc Độc Băng Luân, nhưng Hắc Sát chưởng của y cũng lợi hại vô cùng, từ khi ra đời tới giờ chưa hề bị ai hạ cả. Vì thế chưởng này của y thuộc vào loại bàng môn tả đạo, dù địch thủ có công lực ngang với y đi chăng nữa, và dù có chống đỡ được thế chưởng ấy của y, nhưng sẽ bị Hắc Sát khí đả thương. Ngay cả Thiên Lang Thiên Hồ, người trong Lục Tuyệt, mà cũng không dám thẳng tay chống đỡ Hắc Sát chưởng của y. Như vậy đủ thấy pho chưởng này của y lợi hại đến thế nào.

Y không ngờ mình đã dùng Hắc Sát chưởng để tấn công mà sao lại có người dám xen vào, đứng ở trước mặt Tiểu Hồng để chống đỡ thế chưởng của mình như vậy. Y đang ngạc nhiên thì đã cảm thấy chưởng phong của mình như đánh vào chỗ trống không. Y là người rất giàu kinh nghiệm, thấy vậy định thâu tay lại, nhưng đã muộn rồi! Đồng thời, y còn thấy chưởng lực của mình đánh ra bỗng bị đẩy ngược trở lại.

Thiên Hành thấy thế kinh hãi khôn tả, vì môn Hắc Sát chưởng này của y, đến cả Thác Thành Song Hung mà cũng không dám chống đỡ, vậy mà người này là ai mà dám nhảy vào như thế, và còn đẩy

được chưởng phong của mình bắn ngược trở lại nữa? Vì vậy, y đoán chắc người đó thể nào cũng là Đồng Da Lão Nhân, chủ nhân của đảo này chứ không sai.

Y phản ứng rất nhanh chóng, vừa nghĩ như vậy đã vội nhảy sang bên luôn, nhưng y vẫn bị chưởng phong của y đẩy lui về phía sau, và loạng choạng mấy bước mới đứng vững được.

Thiên Hành, sau khi đứng vững rồi, liền định thần nhìn kỹ, nhưng lần này lại khiến cho y phải kinh ngạc đến mắt trợn tròn xoe, mồm thì há hốc, sắc mặt nhợt nhạt, mãi vẫn không sao nói được nửa lời. Y liền nghĩ bụng:

“Ừa! Sao lại là y được? Tiểu tử họ Giang này sao dám chống đỡ chưởng thế của mình, rồi lại còn đẩy lui được chưởng phong của mình như vậy? Không có lẽ! Sao mới cách biệt có mấy tháng trời mà võ công của y đã tiến bộ đến hơn cả mình như thế này?”

Nhưng y có biết đâu, từ khi được Trì lão tàn tặng cho cuốn *Lưỡng Nghi Chân Giải*, rồi, Thanh Lam đã tốn bao ngày đêm để nghiên cứu, môn Thiên Tiên Thái Cực Thức trong cuốn sách đó vẫn là nguồn gốc võ học của các phái, một khi đã thông thuộc môn ấy rồi thì cứ tùy theo lòng mình mà biến hóa, dù không có một hình thức nhất định nào, nhưng vẫn khắc địch chế thắng được một cách vô hình. Chàng đã luyện tập được như vậy mà chính chàng cũng chưa hay biết, nay vì thấy Vương Ốc Tản Nhân đột nhiên hạ độc thủ, chàng mới phải nhảy ra và dùng Thiên Tiên Thái Cực Thức để chống đỡ chưởng phong của Thiên Hành. Đồng thời, chàng lại nghe thấy phía sau có người thất thanh kêu la, và sau lưng có tiếng kêu rồi người bị chấn động rất khê, chàng đoán chắc là chưởng lực của Tiểu Hồng vừa tấn công tới. Chàng vội quay đầu lại nhìn, thì thấy Tiểu Hồng đang hai tay bịt mặt, người lão đảo suýt ngã.

Thì ra nàng yên chí Huyền Linh chưởng của sư môn mình oai lực tuyệt luân, không ai có thể kháng cự nổi. Nếu là lúc thường và đứng đối diện với mình, thì Thanh Lam còn có thể chống đỡ nổi, nhưng bây giờ chàng lại đứng ở trước mặt mà chưởng lực của mình lại vừa đánh trúng giữa lưng chàng, như vậy dù chàng không chết cũng bị thương nặng. Nàng vừa sợ hãi vừa lo âu, không kịp thâu chưởng lại, nghe thấy kêu “bùng” một tiếng, biết là chưởng lực của mình đã đánh trúng vào người chàng rồi. Vì vậy nàng mới vội lấy tay che mặt không dám nhìn nữa, và gan ruột đau như dao cắt. Ngờ đâu

sau tiếng kêu “bùng” rất khê nàng không nghe thấy tiếng kêu la rên rĩ của chàng, vội nhìn qua kẽ tay thì thấy Thanh Lam không việc gì hết, và còn quay đầu lại nhìn nữa. Nàng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, vội nhảy xổ lại, giọng run run hỏi:

- Lam đại ca không việc gì đấy chứ?

Thanh Lam khẽ gật đầu, mồm tùm tùm cười chứ không trả lời.

Đang lúc ấy, bỗng có tiếng cười rất lớn từ đằng xa vọng tới, và ở trên không lại có một bóng người, nhanh như sao sa nhảy xuống và nhằm đầu Vương Ốc Tản Nhân chộp luôn.

Sự thể xảy ra quá đột ngột, Vương Ốc Tản Nhân chưa kịp trông thấy rõ bóng người đã cảm thấy một luồng sức rất mạnh nhằm đầu mình đè xuống. Y kinh hãi vô cùng, và thấy người đó không những thân pháp nhanh kỳ lạ mà nội công lại rất thâm hậu, nên y đoán chắc người này thể nào cũng là nhân vật của Đồ Long đảo chứ không sai.

Thiên Hành không dám chống đỡ, vội lui về phía sau nữa bước. Ngờ đâu tiềm lực mạnh như vũ bão ấy đang đè xuống, lại bỗng đẩy sang ngang, như nước lũ nhằm mặt y đẩy tới vậy.

Vương Ốc Tản Nhân lại phải nhảy lùi ra ngoài xa nửa trượng nữa, nhờ vậy mới miễn cưỡng tránh khỏi thế công ấy của đối phương. Tuy vậy y cũng kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh. Y vội đưa mắt nhìn người nọ, mới hay người đó mặc áo bào đen, mặt phủ khăn đen, khoanh tay đứng ở chỗ cách mình hơn trượng, cất giọng khinh khỉnh nói:

- Tài ba như ngươi mà cũng đòi đến đây lấy Long Giác Giao!

Vương Ốc Tản Nhân là người trong nhóm Lục Tuyệt, xưa nay rất tự phụ. Không ngờ lại có người tự phụ hơn y, nên y đứng ngấm nhìn người đó và nghĩ thầm:

“Trong võ lâm Trung Nguyên, ngoài Lục Tuyệt ra, quả thực không còn kỳ tài dị sĩ nào nữa. Không hiểu đối phương là ai mà lại dám ở trước mặt mình làm bộ làm phách như vậy?”

Nghĩ tới đó, y liền lên tiếng hỏi:

- Kỳ mô tới đây định lấy Long Giác Giao thực! Chẳng hay ngài là ai?

Người mặc áo bào đen cười nhạt, rồi thủng thủng ngậm nga từng chữ một:

- Người... có... lúc... bi... hoan... ly... hợp... Trăng... có... khi... mờ... tỏ... khuyết... tròn...

Vương Ốc Tản Nhân vừa nghe thấy người ấy ngâm xong liền biến sắc mặt, vội hỏi tiếp:

- Thế Thiên Lý Cô Hành Khách tới đây cũng vì Long Giác Giao hay sao?

Người áo bào đen lạnh lùng đáp:

- Xưa nay lão phu làm việc gì cũng vậy, không thích để cho ai xen tay vào, người có biết không?

Thoạt tiên biết đối phương là Thiên Lý Cô Hành Khách, Vương Ốc Tản Nhân đã hơi kinh ngạc, nhưng sau thấy đối phương càng nói càng ngông cuồng, không coi mình vào đâu hết, y liền cả giận, cười như điên như khùng đáp:

- Xưa nay lão phu làm việc gì cũng vậy, cấm người khác được xen tay vào! Nếu người thắng nổi Độc Băng Luân của lão phu, lão phu sẽ bỏ đi ngay!

- Ô! Thế ra người là Độc Băng Luân trong nhóm Lục Tuyệt đấy? Thảo nào mà người làm bộ làm tịch như vậy! Lão phu đến đây thế nào cũng phải lấy Long Giác Giao, nhưng nếu người muốn đua tài để xem Long Giác Giao sẽ vào tay ai trước cũng được!

Người áo bào đen vừa nói dứt, bỗng có giọng khàn khàn và rất khê nói vọng tới:

- Các người không một tên nào được rời khỏi chốn này hết!

Tiếng nói ấy rất khê và rất trầm, nhưng khi lọt vào tai ai thì lại rất rõ, hình như ở dưới đất vọng lên vậy.

Người áo bào đen quay lại nhìn tứ phía một lượt, rồi lớn tiếng quát hỏi:

- Ai ẩn núp ở trong bóng tối như thế? Sao không hiện thân ra đây để lão phu xem mặt?

Y đợi chờ hồi lâu, không thấy người nọ trả lời, y lại ngừng đầu nói với Thiên Hành tiếp:

- Họ Kỳ kia, khỏi cần để ý tới kẻ ấy là ai cả, chúng ta hãy giải quyết với nhau trước!

Vương Ốc Tản Nhân bỗng đưa bánh xe sang bên tay trái, dùng tay phải khê vỗ vào các đại huyệt của Ôn Hoàn, và móc túi lấy một viên thuốc ra nhét vào mồm đồ đệ, rồi đặt đồ đệ ngồi lên trên một

tảng đá. Xong đâu đấy, y mới quay lại, vừa lớn tiếng cười vừa thủng thảng tiến tới gần đối phương.

Người áo đen ấy tất nhiên là Thần Hành Vô Ảnh Chúc Sĩ Ngạc, và cũng là Thiên Lý Cô Hành Khách giả hiệu. Y đã lên vào Đồ Long đảo cách đây ba tháng trước, và tới lần này là lần thứ hai. Tất nhiên y tới đây cũng vì Long Giác Giao mà y đã quyết tâm lấy cho được mới thôi. Nhưng lúc này kẻ đối địch với y là Vương Ốc Tản Nhân, người trong nhóm Lục Tuyệt, cho nên dù y tự phụ đến đâu cũng không dám coi thường. Y liền ngấm ngấm vận công lực vào hai tay, rồi đứng lấy thế để đợi chờ.

Wương Ốc Tản Nhân cũng rất cẩn thận đề phòng, vì y chỉ nghe tiếng Thiên Lý Cô Hành Khách thôi chứ chưa hề gặp gỡ bao giờ, và cũng không biết võ công của đối thủ ra sao. Y liền quát lớn một tiếng, múa tít chiếc Độc Băng Luân rồi xông lên tấn công liền.

Thế công này của Thiên Hành chỉ có tính cách thử thách thôi, nhưng y là người trong nhóm Lục Tuyệt, quả thực danh bất hư truyền. Độc Băng Luân của y dồn ra một luồng kinh phong rất mạnh, nếu đối phương võ công hơi kém một chút là bị đẩy bắn ra ngoài xa liền.

Chúc Sĩ Ngạc thấy vậy cười khinh một tiếng, giơ song chưởng lên khẽ phát một cái rồi xông vào tấn công luôn.

Wương Ốc Tản Nhân thấy vừa ra tay đối phương đã tấn công y liền, y cũng phải ngạc nhiên, vội bước sang bên quạt ngang chiếc Độc Băng Luân một thế, rồi lại sử dụng luôn ba thế kiếm Hoàn Tảo Thiên Quân, Toàn Chuyển Càn Khôn, Cuồng Phong Tảo Diệp liên miên bất tuyệt, như long trời lở đất nhằm đối phương lấn át tới.

Tuy võ công của Sĩ Ngạc rất cao nhưng trong lúc cấp bách mà lại hai tay không thì y đâu dám chống đỡ ba thế Độc Băng Luân lợi hại như vậy. Nhưng y là người rất kiêu ngạo và tự cao tự đại, thị mình sở trường võ công của hai môn phái nên y không chịu lùi bước, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi, người chỉ ngửa về phía sau để tránh và giơ tay lên nhằm bánh xe của đối phương tấn công xuống luôn.

Sau một tiếng kêu “bùng” như sấm sét, Sĩ Ngạc lão đảo mấy cái và lui về phía sau một bước, còn Thiên Hành thì cả người lẫn bánh xe bị đẩy lui bốn bước.

Thì ra Thiên Hành cảm thấy chưởng phong của đối phương khác lạ, y vội thừa thế nhảy lùi về phía sau, nên y mới lùi hơn Sĩ Ngạc ba bước như thế. Y vừa đứng yên, mặt đã lộ vẻ kinh ngạc, hai mắt cứ nhìn thẳng vào bàn tay trái đỏ như lửa của Sĩ Ngạc, rồi trầm giọng quát:

- Thiên Lô Chưởng! Người là Liệt Hỏa Môn...

Sĩ Ngạc không thèm trả lời, chỉ âm thầm nói:

- Người có giỏi hãy chống đỡ thêm thế chưởng này của lão phu!

Y vừa nói vừa giơ tay phải lên tấn công ngay. Chưởng này của y khác hẳn chưởng trước, chưởng phong kèm theo một luồng hơi lạnh, oai lực mạnh không thể tưởng tượng được. Thiên Hành ra đời đã mấy chục năm nay, lần đầu tiên mới gặp một địch thủ có chưởng lực mạnh như thế.

Dù sao y cũng là người trong nhóm Lục Tuyệt, kiến thức sâu rộng hơn người. Y vừa thấy chưởng phong của đối phương như thủy như hỏa vậy, y sực nhớ ngay ra được một người, liền nghĩ bụng:

- Phải! Đây là Bắc Hải Huyền Linh Chưởng!

Xưa nay Bắc Hải Huyền Linh Tú vẫn tự cho là chưởng của mình thiên hạ vô địch, nên Thiên Hành vội giơ Độc Băng Luân lên bảo vệ lấy trước ngực và lui bước lia lịa. Nhưng y biết thứ chưởng này rất hao tổn chân nguyên, quý hồ mình đừng có thảng tay thì đối phương chưa chắc đã thảng nổi mình.

Nghĩ như thế, y bỗng xoay người một vòng, nhằm ngang lưng Sĩ Ngạc tấn công luôn, mồm thì quát lớn:

- Họ Chúc kia, với tài ba của người như vậy thì thảng sao nổi lão phu cơ chứ?

“Bùng” một tiếng, một thế Huyền Linh Chưởng tấn công hệt, khiến ngọn núi ở trước mặt cũng phải rung động, cát và đá bay mù mịt. Đồng thời, đã có một luồng ánh sáng chói lọi ở bên cạnh tấn công tới.

Sĩ Ngạc thấy vậy cả kinh, xoay ngang người rồi giơ chưởng lên chống đỡ luôn.

Thế là hai cao thủ thượng thặng, ở dưới chân núi nho nhỏ ấy, cùng giở hết tài ba tuyệt học ra đấu với nhau, thì bọn Thanh Lam đã lẳng lặng bỏ đi để tìm Hắc Y Côn Luân. Bốn người đi như bay, tiến thẳng lên trên đỉnh núi:

- Hai vị hãy ngừng tay lại đã!

Sĩ Ngạc với Thiên Hành cùng giật mình kinh hãi và vội nhảy sang hai bên tức thì.

Hai người định thần nhìn kỹ mới hay đã có ba người đứng xếp hàng ngang ở đằng trước mặt, cách chỗ hai người không xa. Người đứng giữa là một ông già mặc áo vàng, mặt đỏ, râu xanh, còn hai người đứng ở hai bên là hai đạo sĩ trung niên, sáu con mắt cứ nhìn thẳng vào hai người mà ngắm nghía hoài.

Sĩ Ngạc liền cười nhạt và lên tiếng hỏi:

- Các người tới đây cũng định lấy Long Giác Giao phải không? Hì hì! Làm gì có chuyện dễ như thế? Trước hết phải thắng nổi hai chúng ta đã, rồi mới có tư cách dự cuộc lấy giao đó!

Vương Ốc Tản Nhân giàu kinh nghiệm và quen biết nhiều người hơn, nên y vừa định thần nhìn kỹ đã nhận ra được ba người đó là ai ngay. Y vội xen lời hỏi:

- Ba vị có phải là Đông Hải Tam Tiên đấy không? Long Giác Giao của đảo Đồ Long xưa nay vẫn để cho người ta tùy tiện đến lấy, vậy ba vị hiện thân ra như thế, chẳng hay có việc gì định chỉ giáo thế?

Ông già mặt đỏ khẽ gật đầu, đáp:

- Cái tên Đông Hải Tam Tiên là do người trên giang hồ tặng cho anh em lão, sự thực anh em lão đâu dám nhận mỹ danh ấy! Có lẽ ngài là Độc Băng Luân Vương Ốc Tản Nhân, người trong nhóm Võ Lâm Lục Tuyệt phải không? Còn vị này chắc là Thần Hành Vô Ảnh Chúc đại hiệp?

Thì ra ông già mặt đỏ ấy chính là Thực Cô Tiên Dương Trấn Cửu, người đứng đầu nhóm Đông Hải Tam Tiên, người đứng bên trái y là Đồng Định Tiên Trà Nguyên Giáp, còn người đứng bên phải là Xích Cước Tiên Lý Thừa Phong.

Sĩ Ngạc học được võ công của Liệt Hỏa và Huyền Linh hai môn, ngày thường ngoài Huyền Linh Tú ra, y không coi ai vào đâu hết, nên lúc này y vẫn nghênh ngang vênh váo đáp:

- Phải! Sao các người lại biết lão phu là Thần Hành Vô Ảnh Chúc Sĩ Ngạc?

Tuy y đã dùng cái khăn đen để che mặt, nhưng thái độ ngông cuồng của y khiến ai trông thấy cũng không sao nhịn nổi.

Thực Cô Tiên chưa trả lời, thì Lý Thừa Phong đã nổi giận, cười giọng quái dị và hỏi tiếp:

- Họ Chúc kia, ba tháng trước đây người giả mạo làm Thiên Lý Cô Hành Khách lên vào Đồ Long đảo phá cây đả thương người, anh em bần đạo đang định kiếm người để thanh toán món nợ ấy, không ngờ người lại còn dám đến lần thứ hai! Người trên giang hồ bao giờ cũng chú trọng đến ân oán, bạn hà tất phải giấu đầu che mặt, không dám để cho người ta trông thấy rõ bộ mặt thực như thế?

Sĩ Ngạc không sao nhịn được, cười the thé một hồi, bỗng giơ tay lên giật cái khăn che mặt xuống, rồi bằng giọng lạnh lùng nói tiếp:

- Lão phu thích chơi cái trò này, chứ lão phu sợ gì ai mà không dám cho người ta trông thấy mặt thực của mình? Còn cái đảo Đồ Long nho nhỏ này thì lão phu muốn tới là tới, muốn đi là đi, ai ngăn cản nổi lão phu nào?

Lý Thừa Phong tính nóng như lửa, liền rút Đồng Da kiếm ra, quát tiếp:

- Sĩ Ngạc, người cứ thử đến đây xem, sẽ thấy sự ra vào đảo dễ hay khó liền!

Sĩ Ngạc hơi đưa mắt liếc nhìn Tam Tiên, mặt tỏ vẻ khinh thị đáp:

- Đông Hải Tam Tiên, các người chỉ có hư danh thôi, ta chấp luôn ba người cùng ra tay đấu với ta một lúc đấy!

Thực Cô Tiên sa sầm nét mặt, cười ha hả xen lời nói:

- Phải! Nếu người nào không dám tự nhận mình là kẻ phi thường thì không bao giờ dám tới Đồ Long đảo như vậy! Tất nhiên bạn họ Chúc phải có võ nghệ tuyệt luân mới không coi đảo Đồ Long này vào đâu. Nhưng lão phu là địa chủ, theo phép lịch sự phải nói cho hai vị biết qua luật lệ của bốn đảo trước.

Sĩ Ngạc dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng:

- Người cứ thử nói cho ta nghe xem.

Thực Cô Tiên thủng thảng đáp:

- Chưa được bốn đảo cho phép mà tự tiện vào trong rừng, người đó sẽ bị xử tử ngay! Vào trong rừng rồi mà tự tiện ra tay phá hủy cây cỏ, cũng bị xử tử!

Sĩ Ngạc với Thiên Hành nghe thấy Thực Cô Tiên nói như vậy cùng ngừng mặt lên trời cười như điên như khùng. Trong khi hai người đang cười, bỗng có tiếng cười thứ ba xen vào, và có tiếng người nói:

- Này lão già Tư Mã, mỗ lão Lâu với lão Tàn phế cùng tới đây đây! Sao lão không ra nghênh đón đi?

Tiếng nói của người ấy cách xa ít nhất là mười dặm, nhưng vì tiếng nói quá lớn nên mấy người này cứ tưởng tượng như là ở trên đầu mình vậy.

Tiếng của người nọ vừa dứt, lại có tiếng khàn khàn nói tiếp:

- Lão quái, không nên kêu la như thế vội, chúng ta hãy lên trên đảo xem sao đã.

Tiếng nói của người này không lớn lắm, nhưng khi lọt vào tai mọi người lại rất rõ ràng, nên ai nấy đều kinh ngạc khôn tả.

Đồng Địch Tiên Trà Nguyên Giáp liền biến sắc mặt và vội nói:

- Đại sư huynh, tiếng nói này là của hai lão quái mà tiểu đệ đã gặp ở Trường Hận Cốc đấy!

- Hà hà! Đã năm mươi năm không gặp mặt, không ngờ bây giờ hai vị lại tới Đông Hải này. Lão phu rất hoan nghênh. Nhưng tiếc thay lúc này lão phu lại bận tọa quan, không thể ra nghênh đón được! Trấn Cửu mau đại diện sư phụ ra nghênh đón Đại Phương Chân Nhân với Lâu lão tiên bối và mời hai vị ấy vào Bích Tảo Tiên Quán dùng trà, rồi con lại dẫn hai vị ấy lên Linh Tử Phong để sư phụ tiếp kiến.

Tiếng nói này cũng hình như ở dưới đất vọng lên vậy.

- Ủa! Lão già Tư Mã, chú em nhỏ của mỗ đã tới chưa?

- Lão quái vật này vẫn chứng nào tật ấy, chưa thấy mặt đã vội hỏi như vậy rồi.

- Lão tàn phế nên biết, hai đứa nhỏ này vừa đi vừa nóng lòng sốt ruột, lão Lâu này hỏi trước một câu như thế đã sao nào?

Vương Ốc Tản Nhân với Sĩ Ngạc cùng kinh hãi và nghĩ thầm:

“Đại Phương Chân Nhân là ai? Chẳng lẽ sư phụ của Thác Thành Song Hưng là Trì lão Tàn chưa chết chẳng? Còn Lâu lão tiên bối là ai?”

Chúng nghe thấy tiếng nói của ba người này tuy cách xa hàng mười dặm mà tựa như đứng trước mặt nhau nói chuyện vậy. Chỉ nội công lực ấy cũng đã đủ hơn chúng rất nhiều rồi.

Thực Cô Tiên cung kính vâng lời và khẽ dặn hai người sư đệ mấy câu, rồi mới chấp tay chào Thiên Hành và Sĩ Ngạc rồi nói tiếp:

- Chúc đại hiệp, Kỳ lão ca, lão phu có việc bận, không thể ở lại tiếp hai vị được, mong hai vị lượng thứ cho!

Nói xong, y vội đi vào rừng dừa tức thì.

Sĩ Ngạc đưa mắt nhìn Thiên Hành, cả hai có cùng một ý như nhau. Chúng nhận thấy Đồng Da lão nhân đang bận bịu quan, trên đảo lại có khách tới thăm. Thực Cô Tiên đã vội vã bỏ đi, chỉ còn lại Đồng Dịch với Xích Cước hai tên thôi. Với tài ba của chúng dư sức đối phó nổi, vậy lúc này không đi lấy Long Giác Giao thì còn đợi chờ đến bao giờ nữa.

Sĩ Ngạc nghĩ như vậy liền ngừng mặt lên trời cười ha hả và nói:

- Không ngờ cái đảo Đồ Long nho nhỏ này lại có lắm trò lệ luật tức cười như vậy, nào là cái gì tự tiện vào trong rừng sẽ bị xử tử, nào là phá hủy bữa bãi cây cối trong rừng cũng bị xử tử. Lão phu không biết các người có tài ba tới mức như thế nào, mà cũng dám giở những lệ luật tức cười ấy ra?

Thiên Hành vội đỡ lời:

- Chúng ta đến đây lấy Long Giác Giao, có cần đếm xỉa gì tới lệ luật với chả luật lệ của chúng đâu. Chúng ta hãy đi lấy Long Giác Giao trước, rồi hãy nói chuyện sau.

Nói xong y đưa mắt nhìn tên đồ đệ, thấy Ôn Hoàn đang ngồi vận công điều tức, hình như vết thương đã lành mạnh rồi, nên y liền rảo bước tiến thẳng lên trên núi kia ngay.

Sĩ Ngạc vội đi theo Thiên Hành, nhưng hai người mới đi được một bước đã có hai bóng người lướt tới trước mặt ngăn cản lối đi liền.

Thiên Hành với Sĩ Ngạc biết trước đối phương thế nào cũng ngăn cản bọn mình, nếu không đánh ngã hai tên này trước thì không bao giờ bọn chúng để yên cho mình đi lấy Long Giác Giao đâu. Vả lại ra tay tấn công lúc này là thích hợp nhất, vì Thực Cô Tiên, người có võ công cao siêu nhất của đối phương đã bỏ đi rồi, tất nhiên nhất thời không thể nào quay lại ngay để tiếp viện cho hai tên này được.

- Cái gì? Với võ công tầm thường như hai người mà cũng muốn ngăn cản lão phu ư?

Sĩ Ngạc vừa nói vừa giơ chưởng lên tấn công Đồng Dịch Tiên tức thì.

Thấy đối phương sử dụng Thiên Lô chưởng, Đồng Dịch Tiên không dám chống đỡ, vội nhảy sang bên tránh né.

Thiên Hành thấy thế liền khen ngợi:

- Thiên Lô chưởng quả thật phi phàm!

Y nói vậy là có ý cùng Sĩ Ngạc đứng vào một phe.

Lý Thừa Phong thấy thế liền quát lớn:

- Họ Kỳ kia, ngươi hãy tiếp thử một thế kiếm của đạo gia xem sao đã!

Y vừa nói vừa múa kiếm xông lại tấn công Thiên Hành tức thì.

Thiên Hành vẫn chú ý đến Xích Cước đạo nhân, bây giờ thấy đối phương dùng trường kiếm tấn công, liền cười ha hả và đáp:

- Lão phu cũng đang có ý định như vậy.

Y liền múa tít chiếc Độc Băng Luân xông lên, định khóa khí giới của đối phương ngay. Vì Độc Băng Luân là một món khí giới chuyên khóa đao kiếm, nên y mới dám liều như vậy.

Quả nhiên khi hai món khí giới vừa va đụng vào nhau, liền có một tiếng kêu “bộp” rất khê. Xích Cước Tiên đã bị đẩy bắn ra ngoài một bước.

Thấy mình đã thắng thế, Thiên Hành thừa cơ xông lên tấn công tiếp.

Thế công này của y vừa nhanh vừa mạnh. Độc Băng Luân của y hóa thành một luồng bóng bánh xe bao vây chặt lấy trường kiếm của Xích Cước Tiên ngay. Xích Cước Tiên là người trong nhóm Đông Hải Tam Tiên, kiếm pháp của y cũng không phải là tầm thường, dù thế công của Thiên Hành rất mạnh và lợi hại, nhưng thế nào cũng bị Đồng Da kiếm của đối phương chống đỡ, nên cứ có tiếng kêu “bộp bộp” hoài. Vì vậy, Thiên Hành không sao gỡ hết được Độc Băng Luân pháp ra, nhưng dù sao Độc Băng Luân vẫn là khắc tinh của đao kiếm, chuyên phá khí giới của kẻ địch, nên đấu lâu thêm một lúc, Xích Cước Tiên đã cảm thấy nếu càng đấu lâu bao nhiêu thì mình càng bị uy hiếp nặng bấy nhiêu. Vì những móc ngược ở trên bánh xe cứ nhắm kiếm của y để khóa, nên bất đắc dĩ y cứ phải chạy vòng quanh và đến giờ y mới biết Võ Lâm Lục Tuyệt quả thật danh bất hư truyền.

Đồng Địch Tiên cũng mới lần đầu tiên gặp được kinh địch. Y múa tít cây sáo đồng, gỡ tuyệt học Đồ Long ra liên tiếp mà vẫn còn kém Sĩ Ngạc một mức. Vì vạ y cứ phải gỡ những thế kỳ lạ ra luôn luôn.

Tuy Sĩ Ngạc thắng thế hơn, nhưng vì thế thức của đối phương rất quái dị, có lúc khiến y không biết nên đối phó như thế nào cho phải. Nói về công lực, tuy y thắng hơn đối phương một mức thật, nhưng trên thực tế thì y vẫn không sao thắng nổi đối phương.